

1) Ἀνογιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί ἀνοησία ποῦ ἔχει! Λακων. Μὲ τὴν ἀνοησία του τὰ παθαίνει! Γέρμ. 2) Ἀνοησία 2, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Λακων.): Τί ἀνοησίες λέει;

άνοητα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνόητα.

Ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἐνθ' ἄν.: Ἀνόητα ἔκαμες νὰ φύγῃς. Ἐφέρθης ἀνόητα κοιν.

ἀνοηταίνω λόγ. σύνθη.

Τὸ ἀρχ. ἀνοηταίνω.

Φέρομαι ἀνοήτως. Συνών. ἀνεμοκαυκαλίζω, ἀνεμο-κεφαλιάζω, ἀνεμοκεφαλίζω.

ἀνόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνόητους βόρ. ἰδιῶμ. ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνόητος.

1) Ἀφρων, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τί ἀνόητος ἄνθρωπος! Ἀνόητη γυναῖκα. Ἀνόητο παιδί. Ἀνόητα λόγια κοιν. Μὴ βολὰ ἦτανε ἕνας γέρος τοαὶ μὰ γραιὰ τοαὶ εἶχε-ν-τρεις γιοί, δυὸ ἀνόητ' τὸ ἕνα γνωστικὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἀνόετος ἐφάνθες (ἐφάνης) Κερασ. Πολλὰ ἀνόετος ἄνθρωπος εἶσαι! Τραπ. || Φρ. Ὁ ἀνόητος πάντα ἀνόητος εἶναι Πελοπ. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ὁ ἀνόητος μουσαφίρης κάνει ἱκράμι τοῦ νοικοκύρι (ἐπὶ ἀνοήτων οἱ ὅποιοι δεικνύουν τὴν ἀνοησίαν των δι' ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων. ἱκράμι = περιποίησης) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,21.

Ὁ ἀνόητος ἔχει μωρολογία | κ' ἡ καρδιά του θέ πολλὰ (ὁ ἀνόητος εἶναι φλύαρος καὶ ἔχει πολλὰς ἀξιώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκρινώμεθα διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ὅμοιοί του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,20. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναίσθητος, συνήθως ἐπὶ ἀσθενοῦς βυθισμένου εἰς συνεχῇ ὕπνον Εὐβ. (Στρόπον.) Σάμ. (Μαραθόκ.): Οὐλ' τὴ νύχτα ἦταν ἀνόητους κὶ μέσα τὸ αὐγὸς ἔπιασι νὰ συνιφέρῃ Μαραθόκ. Ἀνόητου εἶν' τοῦ πιδὶ ποὺ τὰ πρὸς τοὺς βράδ' Στρόπον. Συνών. ἀγροίκητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος Β3, ἀνανόητος, ἄνοιωστος.

ἀνόθεντος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοθεντός <νο-θεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νοθευθῇ δι' ἀναμείξεως ξένων οὐσιῶν, ἄγνός, καθαρὸς κοιν.: Ἀνόθεντο βούτυρο - γάλα - λάδι κττ. Ἀνόθεντος καφὸς κοιν. || Ποίημ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου μπροστὰ

φανῆτε πάλι σφιχταγκαλισταὶ

μὲ κάλλη ἀνόθεντα, παλληκαρήσια

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 71.

ἀνοιασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγνοιασιὰ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγνοιασιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνεγνοιασὰ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος.

Ἀμέλεια, ἀμεριμνησία, ἀφροντισία ἐνθ' ἄν.: Χαρὰ 'ς τὴν ἀνεγνοιασιὰν σου! Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφροντισιά, ξενοιασιὰ.

ἀνοιαστα ἐπίρρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.) ἀνέγνοιαστα Κρήτ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ² 69 —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 545 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 222) «μίλειε μου πούρι ἀνέγνοιαστα».

1) Ἀμεριμνῶς Κρήτ. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.: Γνωμ. Ἐλίγα φάε κ' ἔλίγα πῆ κι ἀνέγνοιαστα κοιμήσου Κρήτ. || Ποίημ.

Πόσες φορές ποῦ ἀλλάργενεν ἀνέγνοιαστα ἀπ' τὴ δίαιτα μου καὶ βαρετά, σκληρὰ τὰ ὥραϊα χειλάκια,

γνώρισα τῆς ἀνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα,

ἦπια τῆς ζήλειας τὰ φαρμάκια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμέριμνα, ξένοιαστα.

2) Βαθέως Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.): Ἀπόησε κοιμήθηκε ἄνοιαστα. Συνών. βαθεῖα.

ἀνοιαστος ἐπίθ. ἀνέγνοιαστος Βιθυν. Θράκ. (Καλλιπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέγνοιαστος Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἀ. —ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.³ 55 ΠΒλαστοῦ Ἀργὼ 110 ΧΧρηστοβασ. Τιμὴ 14 —Λεξ. Κομ. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνέγνοιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνέγνοιαστους Θεσσ. ἀνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιαστός <νοιάζομαι. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος ἐκ τοῦ μεσν. ἀνεγνοιάστος. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2209 (ἐκδ. WWagner σ. 304) «ἄθλιβος, ἀνεγνοιάστος, ποθοαμεριμνημένος». Ὁ δι' ἀνομ. τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ παρὰ Γερμ. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 727 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀνέγνοιαστοι κι ἀμέριμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρα».

1) Ὁ μὴ φροντίζων περὶ οὐδενός, ἀφροντις, ἀμέριμνος ἐνθ' ἄν.: Ἀγνοιαστος ἄνθρωπος. Ἀγνοιαστη γυναῖκα πολλαχ. 'Σ ὄλ' τ' τὴ ζωνὴ ἔζ'σ' ἀνέγνοιαστους Ζαγόρ. Ἀνέγνοιαστος ἄνθρωπος αὐτὸς Βιθυν. Πιδάξ' ἄγνοιαστου αὐτεῖνον τώρη, δὲ σ'λλουγατ' τίπουτα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Γύφτε ἀνέγνοιαστε, κοιβάλησε | καὶ πελέκησε καὶ χτίσε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας | ἐβύζανες ἀνέγνοιαστη,

χωρὶς χολὴ 'ς τὰ στήθη

ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέγνοιος 1, ξένοιαστος. β) Ἀνύποπτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστος πομένει ὁ ἄντρας τῆς. Συνών. ἀνέγνοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος γ) Ὁ στερούμενος φροντίδων ἢ ὁ μὴ προξενῶν φροντίδας, ἡσυχος πολλαχ.: Περγάει μὰ ζωὴ ἄγνοιαστη Παξ. || Ποίημ.

Κὶ ὦ ἀγάπες σεῖς ἀνέγνοιαστες ποῦ βρῖσκαμε τὸ βράδυ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φροντίς, ὁ ἀμεληθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστο ἀμπέλι - λαιοστάσι - περιβόλι. || Παροιμ. Σούρτα φέρετα 'ς τὸ παζάρι καὶ τὸ σπῆτι ἀνέγνοιαστο (ἐπὶ ματαιοσκόλων).

άνοιγάρι τό, άνοιγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) άνοιγάρι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Ἄμισ. Σινώπ.) —Λεξ. Δημητρ. άνοιγάρ' Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) άνεγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) άνεγάρι Πόντ. (Ἄμισ. Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άνοίγω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ένεστ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. άνεγάριν ἰδ. άνοιχτός - άνεχτός.

Κλειδίον ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρεν τ' άνοιγάρ' κ' ένοιξεν τὴν πόρταν Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Ἐπέλεκες τ' άνοιγάρ' 'ς σὸ κλειδὶν ἀπάν' (ἐπέλεκες = ἀφηκες, κλειδὶν = κλειθρον) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀτὲ τ' όσπιτί' τ' άνοιγάριν έν' (ἐπὶ οἰκονόμου) Πόντ. Ἀνοιγάριν καὶ κλειδὶν ένι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ.



Τὸ στόμα σου ἀνοίγῃ καὶ κλειδὶν νὰ ἔν' (ἔσο ἐχέμυθος)
Κερασ. Συνών. ἀνοιχτάρι 1, ἀνοιχτήρι 1, κλειδί.

άνοιγαρίτσιν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνεγαρί-
τσιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνοίγῃ διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίτσιν.

Μικρὰ κλείς ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

ἽΟ κάστρος ἔτον σίδερον μὲ σίδερα δεμένον,
τὰ παραστάρᾱ τόντωνα, τὰ πόρτας σιδερένᾱ,
τ' ἀνοίγαρίτσᾱ λόχρυν, τὰ κλειδᾱ ἀσημένᾱ
(παραστάρᾱ=παραστάδες, τόντωνα=ὄρειχάλκινα) Κερασ.
Συνών. *ἀνοίγαρόπουλλο, ἀνοιχταράκι, ἀνοιχτα-
ροῦδι, κλειδάκι.

***ἀνοίγαρόπουλλο** τό, ἀνοίγαρόπ'λλον Πόντ. (Ἄμισ.
Οἶν.) ἀνοίγαρόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνοίγῃ.

Ἀνοίγαρίτσιν, ὁ ἴδ.

ἀνοίγατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνοίγατους Μακεδ. (Κοζ.
Σέρρ.) ἀνοίγαντους Μακεδ. (Σέρρ.) νοίγατους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἐπίθ. *ἀνοίγατος <ἀνοίγω προσλαβόν-
τος ἔνεκα τῆς προπαροξυτονίας σημ. στερητικῆν. Περί
τῆς λ. πβ. καὶ Πβ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 23 (1911) 94.

ἽΟ μὴ ἀνοίχθεις ἢ μὴ τεθεῖς εἰς χρῆσιν, καινουργῆς,
εἰδικῶς ἐπὶ νέου ἐνδύματος παρθένου, ὅπερ φυλάσσεται
ἐπιμελῶς ἐν κιβωτίῳ συνεπτυγμένον, ὅπως ἀνοιχθῇ
ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γάμου ἐνθ' ἀν.: Ἐχου ἕνα φόριμα μετα-
ξουτὸ ἀνοίγατον Σέρρ. Συνών. *ἀνοίγωτος. Πβ. ἄγγι-
χτος 2, ἀγκαίνιαστος 2, ἀφόρετος, καινούργιος.

άνοιγμα τό, πολλαχ. ἄνοιγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Τραπ.) ἄνοιμα Ἀμοργ. Ἄνδρ. (καὶ ἄνοιγμα) Εὐβ. (Αὐλῶ-
νάρ. Κονίστρ. Στρόπον.) Ζάκ. Ἰων. (Καράμπ.) Κίμωλ.
Κυδων. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μαζαίικ. Μεσσ. κ. ἄ.)
Πόντ. (Κοτύωρ.) Σῦρ. Χάλκ. κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἄν'μα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄν-νοίμα Ἰκαρ. Ρόδ. Σύμ. ἄν-
νοίμαν Κύπρ. (Πάφ. κ. ἄ.) Σύμ. ἄνοιμα Καπ. (Ἀραβάν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἄνοιγμα. Τὸ ἄνοιγμα ἐκ τοῦ
ἀνοίξω παρὰ τὸ ἀνοίγω.

1) Τὸ στόμιον χώρου τινός, εἴσοδος, ὁπὴ πολλαχ.:
Ἄν-νοίμα τῆς γιστέρας - τοῦ φούρνου Σύμ. ἽΟ σημ. καὶ
μεταγν. Πβ. Π.Δ. (Γ' Βασιλ. 14,6) «εἰσερχομένης αὐτῆς
ἐν τῷ ἀνοίγματι», καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 715 «ὅπας
ἀντὶ τοῦ τρώγλας» ἐνθεν καὶ ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγματα
γάρ εἰσι». 2) Τὸ πλάτος εἰσόδου τινός ἢ ὁπῆς ἢ τὸ
μεταξὺ δύο βράχων, παραστάδων, στύλων κττ. διάστημα
πολλαχ.: Τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας εἶναι πολὺ μικρὸ (ἢ ἀπό-
στασις ἀπ' ἀλλήλων τῶν δύο παραστάδων) Ἀθῆν. Τοῦ ἄν'μα
ἀπ' τοῦ γουφύρ' δὲν εἶναι μεγάλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Οὐ πύρρον
τὸ κάδ'ς δὲν ἔχ' τρανὸ ἄν'μα καὶ γι' αὐτὸ δὲ βγαίῃ οὐ μούστους
αὐτόθ. || Ποίημ.

ἽΣ τὰ στοιχειωμένα τὰ βουνὰ ποῦ πάντα ἀνοίγων κλειοῦνε
καὶ ὅπου τ' ἀθάνατο νερὸ περνάει ἀνάμεσά τους,

πέτα γοργὸ μέσ' ἔς τ' ἄνοιγμα, πᾶρε νερὸ καὶ φεύγα

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231. β) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, τὸ μὴ
συρραπτόμενον μέρος, τὸ καταλειπόμενον ἀνοικτόν, οἶον
τὸ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὸ περὶ τοὺς ὤμους χάριν τῶν
χειρίδων πολλαχ.: Παίρνω ἄνοιγμα τοῦ γελέκου Ἀθῆν. ἽΟ
σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ. Ἔτυμολ. 349,54 «ἀχειρίδωτον ὄν καὶ
πρὸς τοὺς ὤμους ἀνοίγματα ἔχον, ἀπ' ὧν αἱ χεῖρες ἐξεχα-
λῶντο». γ) Τὸ πλάτος ἐνδύματος πολλαχ.: Τὸ ἄνοιγμα
τῆς φουστάνελλας. δ) Ρωγμή, σχισμή, χάσμα σύνθηθ.
καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Κρυφοκοιτοῦσε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς

πόρτας Λεξ. Πρω. Ἐτέραςα ἀσ' σὴ σανιδί' τ' ἄνοιγμα (εἶδον
διὰ τοῦ ἀν. τῆς σανίδος). Κοτύωρ. Συνών. ἀνοίγμάδα,
ἀνοίγματάδα, χαράμάδα. 3) Μέρος ἀνοικτόν
ὡς ἡ γυνὴ ἔκτασις ἐν μέσῳ δάσους, τὸ αἶθριον τμήμα
συννεφώδους οὐρανοῦ κττ. σύνθηθ.: ἽΣ ἕνα ἄνοιγμα τῶν
δένδρων φαίνονταν ἕνας ὄχτος μεγάλος Μποῆμ Ἀγριο-
λούλ. 23. ἽΟ συννεφιά ἦταν πάντα, σὲ μερικὰ μέρη μονάχα
ἔβλεπα ἀνοίγματα γαλάζια ἔς τὸν οὐρανὸ Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 35.

4) Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τίς τι, ἢ προᾶξις τοῦ ἀνοίγειν κοιν. καὶ
Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.): Τὸ ἄνοιγμα
τῆς ἀγορᾶς-τοῦ βαρελλιοῦ-τοῦ κουτιοῦ-τοῦ λάκκου-τῆς μπου-
γάδας - τῆς πόρτας - τοῦ φούρνου κττ. κοιν. Αὐτὰ τ' ἀνοίματα
τὸ πόρτας δὲ μ' ἀρέσ'νι μένα τώρα τοῦ ἔμῳνα! Αἰτωλ.
Χαρά'ς του, ἄνοιμα τοῦ στόμα τ' (πρὸς χασμώμενον) Κυδων.
Τῇ πόρτας τ' ἄνοιγμαν Τραπ. || Φρ. Τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐκκλη-
σίας (λειτουργία τελουμένη ἐκτάκτως εἰς ἐξωκλήσια ἢ ἐρη-
μοκλήσια) Ἀθῆν. β) Ἐγκαίνια ἐκκλησίας ἢ καταστή-
ματος ἑνιαχ. Ἄνοιγμα τῆς πόρτας (ἐνν. ἐκκλησίας) Λεξ.
Βυζ. Ἄνοιγμα τοῦ μαγαζιοῦ Ἀθῆν. Πβ. τὰ μεσν. ἀνοί-
ξεια καὶ ἀνοίξεις. γ) Ἀνόρυξις, ἐπὶ φρέατος Λεξ.
Βυζ.: Ἄνοιγμα πηγαδιοῦ. ἽΟ σημ. καὶ παρὰ Σομ. δ) Τὸ
ἀνοίγειν λάκκους περὶ τὰ κλήματα (τοῦτο γίνεται, ἵνα
ταῦτα κάλλιον ἐμποτίζωνται ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων)
Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τὸ ἄνοιγμα κωσιτίζει πολὺ. ε) Εἶδος
πρώτης ἀροτριάσεως, τὸ ὅποιον γίνεται διὰ νὰ ἀνατρέψῃ
τὸ χῶμα καὶ θέσῃ τοῦτο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ἑνιαχ.

5) Ἀγρὸς ἐκ χέρσου γενόμενος ἀρόσιμος Εὐβ. (Αὐλῶ-
νάρ. Στρόπον.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Μαζαίικ. Μεσσ. κ. ἄ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. —Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Εἰν' ἄν'μα
τοῖν χουράφ' κ' ἔκαμ ὁ ταράξ' Αἰτωλ. Τ' ἀνοίματα κἀν'νι
κᾶνα δυὸ χρόνια σουνδεῖα αὐτόθ. Οὐλον ἀνοίματα δὲ μπουρεῖ
νά'νι τὰ χουράφια αὐτόθ. Πβ. ἀνοίξια 2. Συνών.
ἄγγεμα. β) Τὸ καθάρισμα ἀγροῦ ἀπὸ ἀγριοκλάδων
Ρόδ.: Τὸ χουράφι θέλει ἄν-νοίμα. 6) Βλάστησις δέν-
δρου, ἀμπέλου, φυτοῦ, ἀνθους Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
Σῦρ. κ. ἄ. 7) Ἐκκόλαψις ΓΠαπάξογλ. Κουκούλ. 16:
Ἄνοιγμα τοῦ κουκουλλοσπόρου. 8) Ἐναρξίς σύνθηθ.:
Ἄνοιγμα τοῦ τριωδιοῦ. Ἄνοιγμα παιγνιδιοῦ. || Φρ. Ἐχω
ἄνοιγμα (ἔχω τὰ κατάλληλα παιγνιόχαρτα διὰ νὰ κάμω
ἕναρξιν τοῦ παιγνιδιοῦ, ἐπὶ τῶν παικτῶν τοῦ πόκερ).

9) Ἀραιώσις Εὐβ. (Κονίστρ.): Τ' ἀμπέλι εἶναι δασο-
μένο καὶ θέλει ἄνοιμα. 10) Εὐρυνσις πολλαχ.: Τὸ ροῦχο
θέλει ἄνοιγμα Ἄνδρ. Τὸ σακκάκι θέλει λίγο ἄνοιγμα τοῦ
νόμους Παξ. β) Τὸ πλάτυσμα τῶν περιποδίων περὶ
τὰ σφυρὰ πολλαχ.: Παίρνω ἀνοίματα Εὐβ. Σήμερα εἶμαι
ἔς τ' ἀνοίματα Ἄνδρ. Κουδένγεις τ' γάτσια; —ἽΣ τ' ἀνοί-
ματα βρίζομαι Κυδων. ἽΑ θήκω ἀνοίματα ἔς ὁρτάρι μ'
(ὁρτάρι=περιπόδιον) Κοτύωρ. 11) ἽΟ ἐξοδος τῶν νεο-
νύμφων ἐκ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου
Κύπρ. (Πάφ.): Τὸ ἄν-νοίμαν τοῦ ἀντρόννου. 12) Ἐκταφή,
ἀνακομιδὴ τῶν ὀστέων μετὰ τῆς νενομισμένης τελετῆς Εὐβ.
(Αὐλῶνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Ἵων. (Ἀλάτσατ. Βουρλ.)
Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Πάνορμ.) Χάλκ. κ. ἄ.: Γένηκε
τὸ ἄνοιγμα τοῦ δεῖνα Ἀλάτσατ. Ταξὰ ἔχομε τ' ἀνοίματα τοῦ
πατέρα μου Κονίστρ. Συνών. ἀνακομιδὴ, ἔξωμα.

13) Ἀναγωγή εἰς τὸ πέλαγος μακρὰν τῆς παραλίας
διὰ κολυμβήσεως ἢ πλοίου Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Πρω.
Δημητρ. Πβ. φρ. ἐβγῆκε ἔς τ' ἀνοιχτὰ καὶ ἀρχ. ρ.
ἀνοίγω.

ἽΟ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἄνοιμα Πελοπν.
(Γορτυν. Δημητσάν. Τριφυλ.) Ἀνοίματα Στερελλ. (Αἰτωλ.
Παρνασσ. Φθιώτ.)

